

www.un...

У
К
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

ТАРМЛАДН

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 18.

У Новом Саду, 31. децембра 1907.

Год. I.

Кошутска дола.

Јаков (пева):

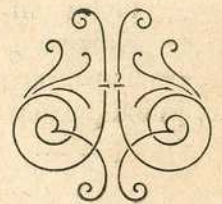
Кошутска сам дола,
То сво Српство зна,
Издао сам школе,
„Највећи“ сам ја!

Радикелци:

Та не варај нас Јашо,
Невера си ти,
Ти издајство Српства,
Само вешто криј.

Јаков:

Кошутска сам дола
Сваки „трамвај“ зна,
Упрегнут у кола,
„Највећи“ сам ја.
Кошутска сам дола,
Сваки Србин зна,
Теглим за два вола,
„Највећи“ сам ја.

Сретну нову годину!

Сретну нову годину желимо свима нашим поштованим претплатницима, као и г. г. *после* платницима а тако и г. г. неплатницима. Нека им Бог да здравља, а г. г. неплатницима још и новаца, јер кад је њима *добро* биће и нами *како Бог да*. Што ми желимо њима, нека Бог да нама Браћи радикалцима желимо да у здрављу и миру округе даљски кукуруз — и оберу бостан. Једном господину желимо краћу браду а дужу памет. Јакову желимо, да му се шлајфер у кућу усели, а онај »добри дух« из њега исели, да му није празна глава и да су му пуне јасле. Мушицком желимо још коју ходошку парницу више, а његовом брату оцет коју парницу мање и мање шкандала на лочкој железничкој станици. Пишпек Габору желимо здравља, зидање палата, чешће обилажење народних фондова, а ређе похађање метреса и Пеште. Др. Сосу — желимо соса у глави. Једном новосадском писцу, који туђе идеје воли да прикупља — да у том послу истраје и пази да не наиђе на какovu цомбу.

Новом бану Рауху желимо — да га Бог опамети, да не пође трагом Ракодцајевом. Бенину и пакрачком детету, да им њихове умне богаљеве Бог прими да не муче и себе и читаоце. Кошуту желимо да га идући избори одликују — пакрачким великим орденом, а министру Апоњију желимо образ од бивслске коже, више шамара, а мање шовенства. Себи желимо мање дуга а више правих пријатеља „Стармладог“ т. ј. уредних платиша претплате. И опет свима од Бога здравља и пара.

Уред „Стармладог“.

Важнији догађаји у Српству

у години 1907.

- Зачетак радикалног братимљења са Кошутовцима.
- Радикали издају српске школе.
- Хајдучки сабор: 41.
- Смрт патријархова — и изумирање шпсфа за грдњу у »Застави«.
- Грабеж.

- Даљски кукурузи.
- Поп Божа »провизија« — и пропали спахија Баћањи — састају се.
- Пишпек Габорова болест и Ривијера.
- Пишпек Габор и радикали се брате.
- Братимљење с Кошутовцима и највећим Србождерима.
- Пера, звани »зајам без камате« — »туђе панталоне« и Јаша с ножом, — поздрављају министра Апоњија због ревносног помађаривања — српских школа.
- Фијаско de lege lata са ходошким парницом.
- Штребер Ивић, пише писмо Јакову у којем се прашта од радикалне странке и јавља да ће се на своју руку кандидовати.
- Нападај гладница — на манастирску штампарију.
- Друштво »Крад« сече први пут купоне и дели дивиденде у виду шипка.
- Радикалски познати капелан почиње јавно да се игра биљара — и изводи свињарије у бузороштосовима.
- Радикалско ширење отрова у Хрватској.
- Сеоба »Срп. Гнусника« у Загреб.
- Јурњава Јаковова по Пеншти и увлачење министерима.
- Иступање радикалне странке из коалиције.
- Измеђарење радикалско у Фуђековој служби.
- 860 хиљада круна, вотирано Итебејским Мађарима од стране радикалских штребера.
- Три »М« — и кошутовски клипови.
- Жига Продановић из Сентомаша тражи да се на мађарском језику има водити општински записник.
- Почетак јавног атејизма у радикала. Божићна »Застава«, абендњача, без: *Христос се роди*.

(Наставиће се идуће године — не наставило им се Бог да!)

ИСПРАВАК.

У прошлом броју је случајно испод подлистка »Министарско прасе« изостало име пишчево »Бен Акиба« — које овим исправљамо.

Уреди. »Стармладог«.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Писмо једног посланика на угарском сабору

(који за сада неће да каже своје име.)

Пело, газдарице моја!

Прими поздрав од менекарана, твога мужа посланика на јударском сабору, који је здрав и има магаређији кашаљ које и теби желим. Ја сам путовао сас првом класом ди су сама канабета сомоцка сас политираним асталом огледалима и лектриком, која малко друкчије горе него онај наш жижак сас свитњаком што чкиљи да једва видим у вече читати малу «Заставу», што је прдаче моргењача и ергелуша. И дошо онај сас маказама што штита керће и одма на мене по преко и видим да ме нешто пита и каже ми те параст дисно — што сам се шмурглово у тај вагон, марха једна. Ја сам у први ма тео да га дунем прико њушке, ал јопет нисам смео због брат Јаше, заш он сад здраво лепо живи сас Маџарима, због Даља. И ми сви други имамо да држимо језик за зубе и нико нема ништа да лаје осим њега. Наш презеш нам је казо да имамо да држимо уста. А после сетијо сам се да ми је брат Јашин пријатељ Шо-муђи оно пре баш у сабору реко: устани паорска свињо, па рекох ко зна можда то тако треба. Можда је то и моја титула. Заш знам да се брат Јаша сас тим маџарским Чивутом оћу рећи чивуцким Маџаром здраво лепо живи. Кад је био у Новом Саду назво је све Швабе хунцвутима, па ништа, а некмоли не би мене једног радикаљца. Најпосле ми зграби шешир и зафрљи га у гонг од ајзлибанског вагона. Е ту се већ више нисам мого уздржати, него изманем шаком и таман да га пљенем, а ја се сетим јопет брат Јаше — па се сагнем по капу. Јест хоћеш. Он скот навлајсо на мене да ме стера сас кола па да ме стера и доватијо ме лепо да простиш за тур — па цуп доле из вагона. У тим су дошли брат Јаша сас ножем и презеш Ђура. Чим је видио брат Јашу тај што буши карће, хома га је позно да је он ника велика зверка, а кад му је показо фрај карћу за ајзлибан хома је било друкчије. Заш они су кркали пиво и јели кремвиршле док сам ја сас дрвеном

брицом секо режањ по режањ сланине и туко се сас тим што буше карће.

Ја би волијо, сас трећом класом, заш ту је бијо и наш Сима кравар, што је 5 година робијо у Вацу с Јашом заједно, па би се били разговарали о вашарима, љубрењу, петковачи и тако штогођ, а не увек о никој политици о никим коштуовцима о никим уступцима, — Даљу, фондовима, Пишпек Габору и већ сличним којештаријама, и да морам сас првом класом, а бога ми те новце би мого ушпоровати и још коју супрасну крмачу, или стеону краву купити. Да виш кад је реч о крмачи, шиљи ми »Заставу« у Пешту на моју атресу »фолкс кихе« — »неп коњха« и пази на крмачу — она је супрасна. Гледај да опраси бар једно 14 прасица заш ја сам обећо једно брат Јаши за Божић,^{*)} а једно поп Божи, а једно брат Ђоки, њему можемо и какво геџаво или шугаво дати, заш њега се нико не боји. Он јесте презеш наше странке, ал то је само кобојаги — иначе га нико ни у што не зарезује, ко да није нико и ништа. Што Јаша каже тако мора бити па ма ми сви други чловили на главу и цркли и пукли. И крава је стеона... пази на датунг 14-тог у поноћ. Немој да заспиш па да се изјалови, па буд Уа овде забадава трошим мој ленунг туд још и ти код куће прави штету па ћеш уштедети — шипак. Били смо држали један диван што га зову конкуренција и ту смо решили да ми имамо сви да држимо усга напша, а диваниће управо неће ни он диванити него читати што му је Јаша саставио ники Лизавац, којег ти не познајеш, из Ирига. Здраво добар човек само је мало бандоглав, ко онај Др. Сос, што сам ти за њега приповедо да је мало смешан и кад најозбиљније дивани испадне шаљив — да се све ваљаш од смија. Знаш приповедо сам ти за његов говор оном паору кад је умро. Сви смо се баш слатко насмејали. Писо би ти још ал сад нек је доста, зову ме на паприкаш баш сад. Поздрави Јоцу Ханковог и Штеву Дрвчаниковог. Пази на крмачу и на »Заставу« — да све уредно иде. Збстгом. Крај конац уно зен у лонац.

Твој муж.

^{*)} Писмо је мало закаснило.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

КВАЛИФИКАЦИЈА.

Странац: Молим вас, да ли могу до-
бити код вас место за помоћника це-
латског?

Целаш: А шта сте пре били?

Странац: Министар полиције у Србији.

Целаш: Онда је све у реду. Примам
вас, са дуплом платом. Ваше име?

Странац: Настас Петровић.

Панта Бачванин на балу.

То ми је и први и последњи пут. Не ће
Пантелија никад више тамо ићи, ајак заопуј-
даш ме ко мачку, да идеш, па да видиш што
— ко на воз' никад нисам ни видео. Но па
хајде де, нека буде једаред и у паклу вашар.

Одсио тамо, а менекара уведеду у нику
собурину, у којој има више пенџера него што
има наш Чива Аврам и Грк Совра у дућану.
Силом оћеду, да ми скинеду кабаницу. Нећеш
ти Панто скидати кабаницу! Купио сам ја њу,
нисам је украо! Та да; шта ја знам; они људи

су можда и поштени, али само нек је моја ка-
баница на леђи ради цигурације. Пондакара
иштеду још и сексер од менекара, што ће ду
чувати моју кабаницу. Ал' није Панта луд ниг-
да био. Недам! Уђемо тамо ди ће бити тај њин
бал. Кад унутри Бого моја, грдна ника собу-
рина, па свуд наоколо ники контрова о вење-
ри гореду на све стране. Пондакара, донели
још и из цркве полелеј. О суди им Боже! а оне
свеће, ал' ко у цркви на Божић. Па онај на-
род! Их Бого моја! Није да се усфрћко онуд,
већ ко чикови по кастроли.

Само мене неће њин бал више завести. И
као што сам имао видети. Дошле нике врке у
некаквим лојберима, на којима вале оба пред-
ња тала. Замочили руке у неку белу варбу, а
под пазуво стињили неки заклопац од шерпе.
Кажеду, да је то цвилндар. О помози ми све-
ти Живко, ако ја нисам награјсо.

А жене, их! Само да си то чудо видијо.
Нису у њих рекље, као што се код нас носи-
ду — ни ко што има у снаш Пеле Цврчкове,
ни Јуце Мамаљугине, ајак. На прсима им чи-
тав аршин вали, па се, да простите види голо
месо... натраг, онамо... знаш... како ћу касти..
та овај.. баш испод леђа, имају читаву неку
гужву. Да нисам задрж'о своју кабаницу, него
би рек', вере ми, да су је под сукњу стрпале.
А најпосле, кер их очин знао, можда су чију
и стрпале... А на сукњи натраг вуцара се онај
комад, што виси напред на прсима.

А у руке ти је, свака ујакарала нику мај-
сторију, па чим мане њоме она ти се рашири
к'о пуранов реп, пондакара изгледа ко точак
на моји колечки, па онда ману тим чудо-
вјенијем, ко мој гаца, што маше репом, кад се
брани од мува. Испрва сам мислио, да се и оне
бране од мува, ал' нема ту мува ни одкорова.
А има на гди којем и ники пенџер, кроз који
намигиваду.

Наједаред се почеше ту придамном грлити,
па све играју и окрећеду се, ко кума Штевин
гаров, кад га очацнем буџом по глави.

Тек се у нике сетише, да заиграју наше
коло. Понда када играју, миш да су ноге на-
каламиле, а мени к'о да из пете чупају циге-
рицу.

Зато ти Паито нећеш више ићи код њих
да балиш.

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

ЛИСТАК.

Комедија у селу.

Ено их, ено; сад ће свирати. Ајдемо тамо.

Тром, т ром-т ром, тром, т ром т ром, бум бум, бум-бум бум три-та-трата, три та-тра-та, тра, тра-тра, тра, пију, пију-пи-пи-пи, пију, пију хи-хи, хи, пи-пи три, пи-пи-тра, тра, тра-бум-бум бум. Велечасно опчинство! Сад че одма почети једна велика представа. Американски пси-мачки знају лепо играти, прве вештаци че се показивати, свакојаке звери има за видит, на свршетку ираа театар од лутки. Врло шаљиво, врло жалосно, свако са мора смејати. Улазна цена: мала глава пет грајцери, велика глава секер, без главе забадава. 'Зволте улазит, 'зволте, сад че почети. 'зволте. —

Свет нагрну унутра, ал' највише улазе они без главе; сви фрај.

Цин, цин, цин-цин цин,

1. Велеславно опчинстве. Ове два енглеска бржава изучио сам ја сам директор Папиц; брави знају добро рачунат. Зволте пазит:

Miladi (тако их зовем по енглески) Nr. I. да еи ти адвокат, колеко би заслужио на једну казнену пријаву, где не треба ни штемпл?

Бравад: хо, хо, хо, хо, хо, хо, хо, хо, хо, хо.

Он би заслужио десет ценера.

Miladi Nr. II. Да еи ти адвокат, колеко би чарио у једној грађанској дарници; одговори по француски.

Уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, уи, дакле 150 форинти.

МОДЕРНА ЖЕНА.

Удала сам се, дакле
стекла сам мужа, а ово
дана стекла сам у ваи
и пријатеља, сад ми још
само недостаје нова сви-
лена хаљина за забаву.

Miladi Nr. I. und II. да ете ви адвокати у ерпеке фондове, колко би ви заслуживали!

Хо, хо, хо, о, о, о, о, у-и, у-и, у-и, у(и, и, и, и, хо, хо, о-о у пу . . . ту се дакле не би знало рачуна.

2. Први светски вештаци певају и играју чардаш!

(лагано) Држ се Јанош Кар-ло ва-ца
Држ се Де-ме-ма-на-сти-ра
Би-ће у нас дост но ва-ца
Шта-нам је до-срп-ског ми-ра
(брже) Кад се Јаша по Пешти екита,
Увек грди само Полита, лита, лита, та.
[та та,

Јашу јаше сви Мађари,
Јаша јаше радикале,
Радикали јаше народ, народ, народ. »Из-
[род", одрод!

Јаша Телеки-а пита
Баћани с' на Јашу рита, рита, рита, ри-
[ри-та

Ите врагу с фондовима
Не можмо ми с' сомовима
Претопит на онај народ, народ, народ.
Ха-ја, ха ја радикали
Алете, алете нијега пали
Због убице оног Јаше
Кој' издаде све, што ј' ваше. И ју, а
[ја јој, јој!

Ја сам бенави Августин, што уфатим не пустим-
Пућ, пућ.

Еј, Августин, јеси ти радикалски поп?

Ко? Ја? — Шта си ти?

Ја сам Мађар.

И ја сам радикал. Кад си ти Мађар, помози ми да и ја будем владика.

Шта ћеш ми дати?

Пућ, пућ. Даћу ти... све, што је туђе.

Ха, ха.

Па да. Даћу ти све, што је српско. Сад још што је српско, то је и моје, а кад сам владика, онда што је моје, то Срба није брига.

Но, добро. Ајд, преврни се, да видим, јеси ли за нас.

Пућ, пућ, ево на марамица ћу се преврнути за час на све стране.

Igen baratom. Таке вештаке примамо.

Пућ, пућ... и ја ћу бити владика. Хоп, хоп... ал се један прота каје, што противца неће да умре. Пућ, пућ. Huzda Gábor-ur. —

На свршетку велика представа лутке.

Цин, цин, цин...

Хоп. Добар дан. Драги народе! Мили народе. Ајао, јао.

Ено убио сам га, ајао, робија... вешала вешала.

Ајао, шта ћу. А, ево једног Чивутина. Љубим руке.

Добра дан.

Мени није добар.

Нооо, а зашто?

Убио сам великог Србина.

Србина? Нооо...

Обесиће ме за то убиство...

Шта даш?

Све што хоћеш; све, све, све...

Ко си ти?

Јаша Милетићев

А? Милетић?!

Хочеш издат Србе Шовенима, на ћеш робовати само шест година.

Зашто не би?

Ти Милетићев потпиши да издајеш Србе све.

Хоћу, хоћу. Издајем Србе све.. и име и језик и веру и школу и цркву и...

То доста. То покажем министрима, онда све добро.

Хвала Чиво.

Још ми и платиш.

Добро, добро. „Застава“ ће заслужити и то. Збогом.

Сретно, не заборавите да сам се потписао. Хоп, хоп, сад је добро. Лако ћу ја е издајом. Народ је слеп.

Говорићу му, добри народе, слатки народе, мили народе, све за те радим, за те се борим... ха, ха... а, онда, кад га заведем, издаћу га Мађару... шта марим; боље нег да ме обесе. Хм, хм, а шта ће адвокати и попови на то? Хм, хм... Лаж и нсж ће већ учинит своје... Збогом, идем да пљунем први на Милетића. Идем ја, да, Милетићев... та неће то Светозар видети... ха, ха... не види он какве ће пенне на њега лајати...

Збогом. — Цин, цин, цинцин.

Јављам велеглавном опчинству, да је вели-

ка представа готсва. Препоручујем се и убудуће директ р Папиц.

*

— О, мај Арсо, је е' видео?

— О, брате Совро, баш сваке комендије.

— Виде ли ти, ће ће нас издати Мађару само да себе сачува и свој цеп.

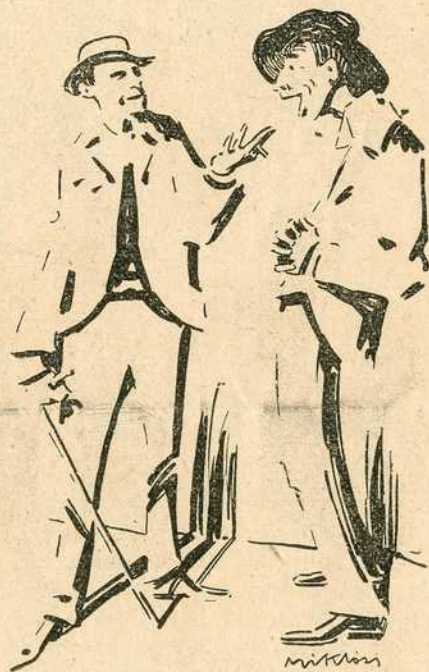
— О, о, ко би то мислио од Јаше?

Ето, потписао се на издају баш ко на векслу.

Часни га сатро, а 'вамо увек у „Застави“ мили народе, драги народе, све за народ, а ништа без народа. —

Тако нас је опсеино, а сад. Гром га убио!

ЊЕГОВ МЕТОД.

Господин: Богме, господин Ђоко, ваша деца у школи, не знају ни ђавола.

Учитељ: Чудновато! А тако их тучем!

Свој своме

или православни архијереји као агенти у служби бечких Чивута.

Један врилог за „Привреду“.

ПРЕПИС.*)

Бр.....

Котор, Августа 1907.

Пречасном окружном Протопрезвитеру

у

Високодостојни именов. Епископ Госп. Достај Јовић својим писмом од 14. Јула о. г. доставио је Консисторији колекцију мустара за црквене одежде, из познате тврдке „Zambach et

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.BS

Müller“ из Беча са којом стоји у одношају и задарска епископска Консисторија од назад 20 година.

Пошто је горња фирма веома солидна и поделсна а цијене умјерене, то се препоруча Вашој Впречасности, да приопћите свима парохијским односно тугорским звањима у протопрезвитерату, нека се у случају набавке црквених одјејанија обрете овој консисторији, код које могу видјети мустре а и сазнати за цијене.

Од правосл. Епископ. Консисторије

Д. Васиљевић с. р.

протопр.

*) Са оригинала. Пр. Уреди. »Ст.«

Српски кошушовци.

- А. Јеси био у позоришту?
 Б. Јесам!
 А. Па?
 Б. Смејали смо
 А. А шта су играли?
 Б. Нику Марију Штјуртову.

Како су нам клишеји закаснили за овај број, то је Јаков морао поново изаћи у »Стармладом«. Све једно, с њиме смо ове године почели »Стармладом« — с њиме и завршујемо годину.

КЊИЖЕВНИ ПРИКАЗ:

Омерово Јашинјада, епос у VIII. певања. Pars Prior. Цена је 30 потура. У истој је опевано радикалско штреберство и чежња за Даљем и автономним масним лонцима. Цена је 30 потура. Добија се у уредништву »Српске Мисли«. Нека је књига свакоме, као угодна »антирадикална лектира« топло препоручена.

Издавак из Талмуда. (Жидовско Еванђеље). Издао и пропратио Милан Обрадовић-Американац. Штампано у 50 хиљада примерака. Цена је 20 потура. Ову књигу је вредно прочитати, само наш брат Американац је по америкашки свој материјал црпео — из једног истоветног дела од »неког« Симе Станојевића.

Летопис Матице Српске. — Година XXXIII. књига 245. Свеска V. за годину 1907. — Добро уређен, само није у густу нашим радикалским књижевницима.

Календар Матице Српске, за годину 1908. Цена је 35 новчића или 70 потура.

Београд у слици и речи. Спевео чика Васа: Љубисав Крстић. Издање књижаре Миливоја Каракашевића. За децу врло угодно да виде Београд у слици и речи. Подесно за божићни поклон.

»Српска Школа«, педагошко књижевни лист излази сваког 15 и 30 у месецу — у Сарајеву, као орган »Срп. Учит. Удружења у Босни и Херцеговини«. — Лист је одлично уређен и ми га топло препоручујемо не само учитељима, него сваком, јер ће у њему наћи луч српске просвете.

»Вардар« — календар, које издаје Коло Српских Сестара у корист наше и поглачене браће на Косову. Без овог календара не би требала ни једна српска кућа да је

Г.

Л. Мргуду,

у месту.

Пре неколико дана је између нас текао овакав разговор: »Дакле, тако господине?« — рече ја. »Хја, ви сте ме напали у »Стармладом«, ја сам Вам вратио«. Тиме сте доказали сву објективност ваше критике, на класични Гардоњијев сеоски догађај, чију садржину сте у жучу свом заборавили у истој вашој критици изнети, ваљда бојећи се, да вас иста и као критичара и писца »сеоских драма« не утуче у главу. Јер, колико тај комад пружа народу поуке, са својом антиалкохолном тенденцијом, и догађајем, који ни за длаку не одступа од истине, да се у животу тако збива, говори — без икаквих театралних фраза, у љубави, и говора којим сељак никада није говорио, нити може говорити, но једино изображен свет, и писци, који то кукавном сељаку подмећу. Није питање, хоћели они бити на позорници Срби или Мађари у комаду, где г. критичар није у стању да докаже — да код нас то исто ни за длаку друкчије не бива, него на против још у горој мери бива. Хоћели се наш ратар рећма осетити погођен оном страшном истином у онако класичној форми без икаквог страшног театралног убиства — изнетом догађају, ако на позорници види Мађаре или Србе може сваки мислени критичар рећи, који није заражен у оци »враћањем« — на уштрб, савесне, поштене и праведне оцене, и који у очајању успелог комада, који народу пружа милион пута више очигледне поуке од писаца »6 пот. по реду« — у новинама, које народу никада до руку не долазе, те виче ухвативши за гушу комад јединствено веран сеоском животу, о којем су меродавнији критичари изrekli, да Мађари, до данас нису имали комад из сеоског живота — до Гардоњијева »Вина« — (а у нас »Ракија«, на захтев г. Тоне Хаџића, у колико наш народ више убије ракија, него вино. Вино

ретко кад и пије, али ракија му главе долази). Имамо, веде мађарски критичари театралних комада из сеоског живота, као што су „Сеоска дола“, „Циганин“ и т. д. — али веран догађај из народног живота, говор, осећаји, којима се сељак служи не — као и у „Сеоском доли“ којим говором и осећајма само интеллигентан човек може владати. Критика у Осеку, ђачка омладина у Н. Саду — изрекла је допадање па ма колико се г. Мргуд мргодио... и жучно позивао нову управу да треба да се чува — тих прерада. Држим, да је мени пошла за руком прерада, а вама да није пошла за руком пакосна освета — у »враћању због жежења у »Стармладом«, као што Вам није пошла за руком ни »стручна« оцена „Бајићеве музике“, у којој сте се такођер показали „недорастел“ као савршена музикална незналица или пак човек који обилази истину — и под својим псеудонимом врши недостојно, не критичара, него човека „лобцајхбрудерство“ са примедбом »штета је за Бајићеву лепу музику“. Јер, кад се г. Бајић, као композитор толико срозао да под старо-србијанску песму „Калино цубе зелено“ без измене и једне једине поше подметне текст „Наш се газда зареко, да неће нити ракије“ те испадне чак и погрешан нагласак: »з̄а-р̄е-а̄б̄ и »р̄а-к̄и-ј̄е« — а под Толингерову песму: »Момче иде торњипом« подметне текст упадице: »Жалосна му, Нана« — а да и не споменем уметничку песму: »Где си душо, где си рано« и оне разне оперске свршетке, које му се прилепиле у завршетку дуета — излази да је критичар толико далеко од истине у оцени музике као што је смеса »старо-србијанских, уметничко-оперских песама“ — од мотива народних песама у Ванату, — где се комад збива. Ако је »Калино цубе зелено« банатека песма, — онда сам ја женско. Ту мелодију знају и врапци — само г. стручни критичар се оглушио, па ударио без зазора у »лобцајхбрудерство«, вели »штета за лепу Бајићеву музику“. Биће да је Бајић ту старо-србијанску песму »Калино цубе зелено“ компоновао, док је још био у колеџци.

Но, да завршим, нашто отезати питање музикалних незналица или оглушених лобцајхбрудера него да пређем на свршетак. Еле, приликом нашег разговора жалио сам се и опет вама г. Мргуде, да моји некоји — та већ знате који — књижевни радови ужасно страдавају од нашег подражавања, а то сам вам — већ и раније пред једним нашим књижевником у брк скресао. На завршетку нашег говора ставио сам овако питање на Вас: »Сећате ли се господине, да сам пре годину дана испричао вам сиже дела

»Ускочкиња« — на којем ево већ у трећој години радим. Кад сте ме као болесника лечили, чак сам вам по неке сцене и читао! — Ви сте ми одговорили: »Сећам се!« Ја сам вам ставио даље питање овако: »Је ли истина, да сте ви поднели управи народног позоришта комад који исто питање ускакања третира!« Ви сте ми одговорили: »Истина је!« Ја сам као сиромашак који је већ осетио чешће пута отимачину душевне својине ма и у подражавању, уздахнувши рекао „Завста чудновато!« Ви сте ми одвратили: „Али ја сам то као ђак написао!“ Сиже мога комада је познат и једном нашем новинару, јер сам га ја истом г., пре годину дана, испричао, питајући за савет какав завршетак да му дам. Једно је чудновато. Кад сам вам испричао сиже свога комада и прочитао по неке сцене, да ми ви нисте приметили: »па ја таки исти комад имам већ написан!« — а то би тек природно било, а још природније, да што сте као ђак написали бар пре ваше „Буле“ или после — онако опијени славом, предали срп. нар. позоришту. У осталом о том, по том. Док видимо комад. За сада се морам задовољити са стетим насловом комада — и третирањем истога питања као и у мом комаду.

Да завршим. Има једна пословица која вели: „Ако имаш какву добру идеју, а ти је не казуј другом, јер ако је добра украсиће ти је; а ако није исејаће те!“

До виђења, после наше »Ускочкиње«.

Петар Крстоношић.

Изашао је из штампе

Н О В

„СВОЈ СВОМЕ“

календар. — Цена му је 20 потура. Трговци, који поруче 100 комада, добијају бесплатно на корицама свој оглас отштампан — и још рабата 35¹/₃% попушта. Без огласа 40%.

Најјефтинији и најзгоднији календар за рекламу и поклон о новој години, у колико сваки трговац свој оглас — без конкуренције — добија уврштен. Изашао је и

„ТРГОВАЧКИ КАЛЕНДАР“

из штампе. — Све поруке се шаљу на уредништво „Трговачког Календара“ Нови Сад (Ujvidék Hungaria).

Цена је листу: на годину К 8, на ¹/₂ године К 4, на ¹/₄ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16. од сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Хаџић-Светићева улица број 6.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ. (Поједини број 30 пот.) Одговорни уредник: Петар Крстоношић

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија д. д. Браника, Н. Сад.

